

Pomhaj Bóh!

Cyfrlo 52.
25. dez.

Łětnik 8.
1898.

Šerbske njedźelske łopjenka.

Wudawaju šo kóždu šobotu w Šmolerjez knihicizšcežerńi w Budyščinje a šu tam dostač ša šchwórtlětnu pšchedplatu 40 np.

Boži dzeń.

1. Tim. 1, 15.

Powjesč nam tu šwjaty Pawoł pšchipowjeda, kotraž je sawěšče wěrna a jara dostojna, šo je hódna, šo ju š wješelej a džakownej wutrobu pšchijimaš. Woboje njeplaczi wo kóždej powjesčzi. Někotra šo rosnješe a tež wěri a pošdžišcho šo wukopa, šo bě njewěrna, druha je wschał wěrna, njepšchinješe pať měr a wješele, ale styšł a šrudobu do wutrobow a domow. Šak šbožowni šmy, šo šměny dženska š nowa wěrnú a wobšbožazu powjesč šlyšecž! Tu njeje čłowjek šebi wumyšlil, ale Bóh šam je ju we šwojej wěčnej radže wobšamknył, do skutka štajil a pšchipowjedacž dał, wona je sawěšče wěrna; tuta powjesč njedžiwa jenož na počašne, nakhwilne šwjekelenje, ale na naše čašne a wěčne šbože, wotewr jej wutrobu!

A kotra je tuta powjesč? Šhryštuš Jesuš je do šwěta pšchichoł, hrěšnikow šbožnych ščinič. Šlaj, to je ta powjesč, kotruž Šnješowj jandžel na Bethlehemškich honach paštyrjam pšchipowjeda: „Njeboježe šo, hlaj, ja pšchipowjedam wam wulke wješele, kotrež wschemu ludu šo dostač budže; pšchetož wam je šo dženska tón šbožnik narodžil, kotryž je Šhryštuš, tón Šnješ w Dawitowym měsče.“ Tutón šbožnik bě hižo, přjedy hacž je do tuteho šwěta pšchichoł. W špocžatku bě to šłowo, a to šłowo bě pola Boha, a Bóh bě to šłowo. Wón běšche w Božim

šchtalcže, Bohu runy a w šjenocženštwje š Bohom šbožny. Alle šwět běšche nješbožowny. Nóz ležešche na Bethlehemškich honach, jako tam paštyrjo šwoje šadla štražachu, a nóz běšche tež we hłowach a wutrobach čłowjekow. Nóz njewědomošče a pšchiwěry, wotročkowštwu a nješpokojnošče ležešche na Božim ludu, kiž běšche něhdy tak wyšoko wobhnadženy, ale nětko tak hłuboko padnył, pšchetož woni běchu šawutleni a rošprošeni jako wowzy, kiž žaneho paštyrja nimaju. Nóz ležešche tež na pohanach, duchowna nóz njewěry, kotrež ničžo wjazy šwjate njebě, pšchiwěry, kotraž šo wot kóždeho jebarja šašlepicz dasche, hrěščneje škaženosče, kotruž žadyn blyšecž šwontowneje šdželanosče njemóžešche pšchitryč. Čžemnosč pšchitrywašche šemju a mrokota ludži; wschitzy běchu wotšupili a wschitzy hrošni, žadyn njebě, šo by dobre čžinił, tež niz jedyn. Njebudže šo Boži hněw š njebjek šjewicz na wschu bješbožnosč a njeprawdošč tych ludži?

Bóh džješche ł šwojemu šynej:

Čžaš žada moju hnadu;

Dži na šemju, mój najlubšchi,

Daj šhudym šbožnu radu,

Šim pomhaj š hrěšnej štyščnošče,

Wjedž jich š tej šmjertnej šhórkošče,

Šo š tobu žiwi budža.

A Šhryštuš Jesuš je do šwěta pšchichoł, hrěšnikow šbožnych ščinič. Šnajesč wjetšche wješele, kotrež mohło šo čłowjekštwu dostač? Šdnyž šhudy, kotryž ma šo čžaš žiwjenja š nusuš bēdžicž, powjesč doštanje, šo je bohatty

knjes jemu wulki pjenjes wolta, a jo ia parocz wo
 wschodny khleb nětko kónz, to je wěsće sa njeho wulke
 wješele. Sdyž thory, kotryž hižo dołho we wulkich bolo-
 sczach čerpi a kotryž wschémózne brědki nalozimšchi tola
 žaneje pomozu njeje namakał, wo lěkarju blyšchi, so jemu
 lěkarstwo pschinješe, kotrež i wěstoscju móž thorosće slemi,
 njeje to sa njeho radošč? Sdyž jaty, kotryž je i jastwom
 na čas žiwjenja thostany, kotryž teho dla žaneje nadžije
 nima, so mohł hdy stoteje swobodnosće sašo wužiwać,
 kralowski wufas dostanje, so je thostanje jemu spusćzene,
 njeje to wulke wješele? Ale tola wschitko tuto wješele je
 jenož knadne pornjo wješelu, kotrež hodowna powješč
 w naš sbudži: Khrystus Jesu je do swěta pschischol,
 hrěschnikow sbóžnych sežinic. Tamny khudy dyrbi swój
 wotkasanj pjenjes wostajic, hdyž tutón swět wopuschči;
 tamny thory móže so swojeje sašo namakaneje strowosće
 jenož khwilu wješelic, pschecziwo kmjerczi njeje žaneho
 lěkarstwa; tamny wohnadženy so swojeje swobody wěcznje
 njebudže khwalic, w kmjertnym bėdženju móžnišchi k njemu
 pschistupiwšchi jeho powjedže, hdyž knano njebudže hicz
 chyc: ale sbóžnosć, wot Khrystusa nam pschinješena,
 pschětraje wschitke pscheměnenja čaša, wona pschewodžuje
 naš do tamneje wěcznosće, haj tam jeje krašnošč halle
 polnje dostanjemy. Duž wješelic so, wschitzy wěrní,
 wješel so, schtóz samóže, na naš Bóh wscho wažil je!

Smy tajkeho sboža něhdže sašlužili? Hrěschnik a
 sbóžny, to po našim rosomje a shonjenju so njesnješe;
 so je hrěschnik satamany, to sda so nam po prawje byč.
 Schto bychmy šebi wo čłowškim šudniku myšlili, kotryž
 šłóšnika, kotrehož wina je zyle šawna, puščezi, haj čješči
 a jemu wošebite dobrotu pschisbudži? A hlaj to čini
 Jesu. To je potajnstwo Božje hnady, kotrež je sthowane
 bylo wot spoczatka swěta, nětka pał je štemjene jeho swjatym.
 Njechali tajkeje hnady so šradowac? Wschitke dary,
 i kotrymiž je čłowška lubosć w tutych dnjach čže wob-
 šožila, šu jenož šnamjo njewurjekniweho dara Božje
 lubosće, a njeby-li žadny čłowjek lubosćiwje so na tebje
 dopomnił, ty šy tola bohatty, hdyž šy we wěrje šebi teho
 wěšty: Khrystus Jesu je do swěta pschischol, tež nje
 sbóžneho sežinic.

Duž wješel so, ty kšješčanstwo
 A sa to Bohu džakuj so!
 Budž bjes hrěchow a bjes šłosće,
 Wot kotrychž wumoženy šy.
 Wjedž žiwjenje we swjatosći
 Tu temu džěšču k lubosći.

Hamjen. W rósak-Hrodžiščezanski.

Jesuš schtit wěrn.

Šłóš: Jesuš moja nadžija.

Wěrn šeršhta, Jesužo,
 Wěrný Bóh a čłowjek wěrný,
 Tvojei žytkoje hrodžiščežo,
 Kiž šy jej we nufach šwěrný,
 Duž so w twojim mjenje my
 A wótzej w nufy wolamy.

O kał nufa wobdawa
 Naš psches njepšcheczelow lešnosć,
 S njej nam ničto njepomha,
 Hač ty Jesu, psches twój šwěrnosć.
 Psches Jesuša prošmy:
 Wótče pomhaj we nufy.

Na twój hamt nětka šapominaj
 A swjast, kiž šy i nami čžinił,
 Nam wschém hnadne aopomhaj,
 Šy so nad nami rad šmilil!
 Daj wschał tvoje šłowa šam
 Wěricž našchim wutrobam!

Tvoje šłowo wot naš dže,
 Dofelž šmy so pschěhrěschili;
 Tvoja hnada wjetšcha je,
 Hač hrěch, kiž šmy nacžinili:
 Tón nam wodaj i lubosću
 S tvojei wulkei šmilnosću.

Njepšcheczel saš' hordži so.
 Pomhaj, Jesu, jeho pobicž,
 W wutrobje nam ššasy wscho,
 Dušhu moricž a so šłobicž;
 Schtóz ma wěrnosć, sbóžny je,
 To wón hani, šazpije.

Šwět so sa tym njeprašcha,
 Hač je wěra čžista, prawa,
 Haj so šamón wufměšcha,
 Šy nam i wutrobju ju wšal:
 Jesu, pomhaj i hnadu nam,
 Wobrocž ššschne wučžby šam!

Jesu, roškwěč wutrobju
 Psches toh' ducha 'twojei' hnady!
 Wučžer ducha njewěrný,
 Wodaj nam wschě hrěschne pady,
 Tak so junu šbóžni my
 A wěcznosći dom dóždžemy.

Ernst Selaf.

Hodowne napominanje!

Gerock, tón šławny předar Božeho šłowa, prajesče we
 jenym hodownym předowanju i kłětki tele šłowa: „Haj
 hiščeje jene moji lubi, ja prošču, so so njebyščeje k temu šmjeli!
 Sdyž čži stari molerjo tu swjatu šwójbu molowachu, we hrodži
 w Bethlehemje, woni njesapomnichu we čžmowej šadnei hrodži,
 teho wóšla a homjadla, na kotrychž tež kruč šwětkla teho džiwneho
 šwětkla padašče. — Njedyrbjało to nam tež napominanje byč na
 tym wulkim šwjedženju teje lubosće kšješčianstwa? Njesapomnicze
 tež wašchich domjaznych němych wužiwarijom, šmilče so tež na tych
 šdychowaznych wobohich štworjenjach, njescelče jenož we šmškim
 šněhu tym šłodu čžerpjaznym ptacžkam jich pižu pschěd wofna, ale
 kóždy čas šebi pomhlcže na te šłowa: Prawy šmili so na
 šwojim šłocže; njeczwilucže žane Bože štworjenja a wšmicže tež
 te šwějata pod šwój šchit pschecziwo njeczucžiwym čžwilowanju!
 Ššchetož Bóh je ta lubosć, tak předujuje nam dženska šwjedžen
 hodow. Tón Knjes je wschitkim dobrocžiwym a šmili so na
 wschitkich šwojich štulčach.“

Njeběšče to špodžiwnje?

Norwegiski kóžnik, kiž běšče pschěd jendynadwazyczi lětami
 šwoju domišnu wopuschčil, a sa 16 lět šwojei
 macžeri ničto wjazny pškal njeběšče, khodžesče na Boži džěn rano
 we jara wulkich šyšnosćach we Cardiff, teje wulkeje moršjeje
 pschistani pschi brjohach Waleskeje wokolo. Wón pschindže nimo
 žytkoje, špěwanje we njej pschinuczi jeho šastupicž. Tam duchowne
 wosjemi, so budže na pschichodnym dnju šwjedžen sa morjakow
 (Seeleute) wotđeržany, na kotryž wón wschitkich pschitomnych
 pscheczelnje pschepošchowašče. — We postajenei hodžinje pschindže
 tež tón kóžnik. Šapjerka bu jemu data, na kotrež čžišlo 400
 štejesče. — Na tute čžišlo dosta wón jene wolmjane šchtryšwane
 rubjesčežo jako dar. Wone jemu žane wješele njeczinjesče, a wón
 je malo wobkedžbowasče, přjedy pał, hač so wječor do kóža
 lehny, wja je wón sašo do ruki, so by je wobhladał. Duž namaka
 list, kiž bē k njemu pschischity, a jako napišmo štejesče na nim:
 „Sa teho morjaka, kiž tutón dar dostanje“, — wón tón list

Wón šwjeczi šwojich bratrow,
Sich móžnje pošyluja,
Da njewinu jim šako,
Kiž bēšche šhubjena.
We počinkach tež šhodžicž
Wón šwój lud šhotuje,
Sich na prawy pucž wodžicž
Nětk Bohu špodobnje.

Mój šbóžnik narodženy,
To moja čžescž budž tu.
Tež ja šym wušwoleny
Nětk jeho šwojomštwu,
Se prócha šym nětk stanył,
Nětk bójšku myšl tež mam.
Mje k njebjekam je čžahnył
K tej doštojnošcži tam.

Wón je mi wodžet šwěrnny
Na ščžesčžy žiwjenja.
Mje wošmje junu i hnady
Dom k šebi do njebja.
Mój trošcht je we čžerpjenju,
Mi šwětlo w čžemnošcži.
Mój šrědnik we šwědomniju,
Mi pomoz we šmjereži.

Ernst Helaf.

Wšhelake šhtanty.

(Pofracžowanje.)

II.

Wšhelakošcž šhtantow je wulžy wažne a dobre. Pšche-
tož šo by šebi Boža wola na šškodu čžlowjekow myšlicž móhła,
je čžičže njemóžne. To šo přecž nješhodži, šo ma wšhelakošcž
šhtantow, kajkaž šo hušto w žiwjenju šjewi, něšcto wobčžezneho
a njepšhecželneho a šo ma to šwoje šadžewki.

Alle hdy bychmy na dobo njerunošcž šhtantow šbēhnyli, krala
a prošerja na tón šamy šškodžent postajili, jim jich myšl a čžuczja
wostajili, kaž tež jich brachi, bychmy šo šbožownišcho měli? Šsu
to te šwonkowne šhtanty, kotrež naš nješbožownych čžinja a niz
wjele bóle šnutškowne brachi, kiž na ludžoch wišaja? Nětko dobrego
by šo šhubilo, hdy bychu wšchitke šhtanty rune bylo? Nětko
kóždy druhemu i tym darom šluži, kotryž je doštal; nětko šo džěla
a powołanja šu tak rošdželene, šo ma kóždy šwój dobytk; to by
potom wšchitko njemóžne bylo. Rune šhtanty maja te šame prawa,
te šame pšchišlužnošcže; kajki šhtant byšcže wušwolili, šo byšcže
do njeho wšchitko hromadže ščžičželi, šchtož je k čžlowškemu šbožu
trěbne? Nječ je to šhtant bješ wšcheje starošcže, nječ je to
šhtant, kotryž by šebi kóždy na přenje pohladanje pšchal — šchto
budže potom wašche džěczi rošwucžowacž, wy šaršchi budžecže to
šami móž? Šchto budže šo ja šjawny porjad staracž? Budže
to kóždemu šamemu móžno abo budže to šnano čžičže wyšche?
Šchto pšchinješe pomoz pšchi čžěžkich šhorošcžach? móže kóždy šam
šwój lékač byčž? Šchto budže tyšazore, hušto malo widžane
šlužby na šo wacž, kotrež nětko nam wšchitkim k lépšchemu pšchišdu?
Móže jedyn wšchitko došonječž? Dola došcž! Wy widžicže, to
njebychmy hotowi byli, hdy bychmy tele praščenja dale wješcž
čžyli. Šnano šwonkowne derjehicže čžlowjekow by njemóžne bylo,
hdy by njerunošcž šhtantow pšchetała; ale hišcže wjele bóle
placžilo wo šnutškownym, duchownym šbožu. Nětko někotři wuaně-
štwu a wědomnošcže plahuja, drušy te šwětlo wužiwaja, kotryž wot
teho wukhadža. Nětko jedyn džěl polo wobdžěla, drugi polo ducha
a wutroby. Nětko wšhelakošcž šhtantow na to škutnje, šo ludžo
pšchišlužnošcže bješ šobu na šo wošmu, šo woni škutki dobročž-
wošcže a lubošcže došonjeja, šo šwoje wutroby k dobrym počinkam
wobrocžuja, šo šebi i tym wješela ducha a wutroby pšchihotuja,
kotrež i tajšeho towaršchneho wobkhadženja wukhadžeja. Šchto
njechal pošnacž, tak by to čžičže hinał bylo, hdyž njeby žana
šwonkowna a šnutškowna wšhelakošcž wjažy byla. Potom byšchtej
njewědomnošcž a pšchiwěra duch šacžmikej; potom byšchtej njecžucž-
wošcž a šebicžnošcž we wutrobje bydlitej, potom by šo šnutškowna
šbožownošcž šhubila, kotraž wukhadža i nješkončžneje rošwivaniškeje
šhmanošcže našchego čžlowiškeho byčža a halle potom njeby we

wšchitkich tyčhle šadžewkach ryčž byla, hdy bychmy paš jandželjo
paš škozata byli. Kaž dolho šmy my čžlowjekoj, móže jenož
wšhelakošcž šhtantow našchey pšchirodže (naturje) pšchiměrene byčž,
móže jenož wona nam woprawdže te wužitki pošcžecž, kotrež naš
woprawdže šbožownych čžinja. To šo přecž njeda. To je nowa
pšchicžina k džakownošcži pšhecžimo Bohu, k lubošcži a čžescženju
našchich šobucžlowjekow, k špokojnošcži a k šluženju kóždemu. Šenož
klašni móža šo njerunošcže šhtantow štokacž; kotraž je ša wulke
a žyle wažna, nušna a dobra; jenož šonjerjo pšcheja šebi
šwětny porjad, kotryž móhl šo jenož ša jandželow šhodžicž. Wudry
ššchecžijian šluži radšcho žylenu i tym darom, kotryž je doštal; wón
čžini čžescž kóždemu, boji šo Boha, lubuje bratrow, čžescži krala.

(Pofracžowanje.)

Na Šody.

Hłób: Božo, šnježe teho šwěta.
Ššchecžijenjo teho šwěta
Dženš šo wšchitžy šradujmy,
Dokelž je na šonzu léta
Boži šyn nam pošłany,
Kotryž i polnej lubošcžu
Denš k nam pšchicžol na šemju.

Ach šchto šo nam dženska štało,
Čžemy i prawdu wopomnicž:
Bože džěcžo šo k nam dalo,
Š Bohom čžze naš šjednocžicž,
Dokelž šmy my i hrechami
Boha šnješa šrudžili.

W Bethlehemje tam w tym měšcže
Teho krala Davita,
Narodženy budže wěšcže,
Wěšcžil Mišha propheta,
Bože džěcžo kiž ma pšchišcž
A šwój lud b'dže šbožny ščin'cž.

Luby šesu! Bože džěcžo,
Kiž k nam dženska pšchicžlo šy,
A wot doma k domej lecžo
Wješ'le wšchudžom nješech ty,
A tu i twójmi darami
Wšchitkich krašnje šwješelišch.

Boži jandžel, kiž šo šjewi
Tam na polu paštyrijam,
Nječ dženk a tež pšchezo šteji
Wliško nam wšchem hrešchnikam,
Šo i nim hody šwjecžimy,
Halleluja špěwamy.

Kaž ta hwěšda wyšche doma,
Šdžež šo šesuš narodži,
Tak nječ wyšche kóždoh' šhtoma
Dženš šo tež nam šablišcžičži,
Kiž šo k hodam wupyšchi
K jeho čžescži šašwěcži.

Bohu čžescž we wyškofscži,
Šo nam šyna wobradžil,
Kiž wot čžertowiškeje škójcže
Naš by šwěru wucžicžil,
A nam šwój raj njebjeski
Šunu wšchitkim wobradži.

Deutscher w Boršchizach.

Wšhelake i bliška a i daloka.

— Wy lubym čžitarjam létušche čžičlo — 52. čžičlo našchego
„Pomhaj Wóh“ pšchepodamy. Šašo je našche nježelške kopjeno
léto do našchich šerškich domow šhodžilo. Š. léto je šo nětko
wobšamklo. A hdyž móžemy i radošcžu wuprajicž, šo je šebi na-

ſche kopjeno lęto a wjazy pſheczelow dobyło, je nam to ſpokojaze ſwędczenje, ſo je tu potrebnocę byla, ſo bychy naſchi Eſerbja ſwoje njeđzelſke natwarjaze cęitanje w ſwojej lubej macęernej ręczi mełi. Do ſerbſkeho doma ſluſcha ſerbſki cęaſopis! „Nęmſki ſuſod“ w Hamburgu wuſhadżazy je węcze teę dobry njeđzelſki ſpis — ale najprjedy ſa Nęmżow. To by tola jara njeprawje bylo, hdy bychy ſebi Eſerbja „ſuſoda“ dżerżeli a niz naſche ſerbſke „Bomhaj Böh“. Hdyę chzedę ſebi pödla tönle nęmſki cęaſopis dżerżecę, ſo to wobaracę njemöze, ale na přenim meſeće ſluſcha do ſerbſkeho doma naſche ſerbſke kopjeno. A temu dżę teę „Bomhaj Böh“ woſebje na naſche ſerbſke wobſtejnocze dżiwa a ſo na naſchich ſerbſkich cęitarjow pſchprawuje. My proſymy lubnych cęitarjow, ſo bychy nam teę na nowe lęto ſwęerńi woſtali — ale niz jenoę to — ale ſo bychy ſo mješ ſwojimi pſheczelemi a ſnatymi teę přözowali, nam nowych cęitarjow dobycę. My tule přöſtwu ſwoje dla njewuprajimy, doleę mamy pſchi wudawanju naſcheho kopjena pjenježnych woporowa a doleę teę ſami ſa ſo niečo njerodżimy ſa wſchu přözu, ale lubnych cęitarjow dla, ſo bychmy jim ſterje a huſcęilcho rjane wobrajy podacę möhli, hdyę by jich licęba pſchibjerala. Naſche wutrobne pſhecze pak klineęi do lubnych ſerbſkich domow, do naſcheho lubeho ſerbſkeho luda: Böh daj ſboęe na to lube nowe lęto! — Naſche Bomhaj Böh möze ſo ſtaſacę pola kőzdeho knjeſa duchowneho, kaę teę w pſchedawarńjach „Eſerb. Now.“ na wſach wonach, dale möze ſo teę je „Eſerbſkimi Nowinami“ hromadęe jako „pſchiloha“ žadacę a we wudawarńi „Eſerbſkich Nowinow“ pola knjeſa Esmolerja w Budyſchinje je kőzdu ſobotu doſtač.

— Łuęiſke předarſke towarſtvo w Lipſku je ſwoju lętnu roſprawu roſeſkalo. Swjekełaze je ſhonicę, ſo je Sorabikum pod wodženjom knjeſa Wicęaſa pilnje dżękalo. S hnutymi ſłowami ſpomina ſo teę na ſmjercę naſcheho njeſapomniteho wötčünza Smiſcha.

— Bibliſki puęznik na nowe lęto je wuſchol. Knješ archidiaconuſ Guda je jön ſako naſchemu ſerbſkemu ludej ſeſtajal. Ze to 37. lętnik. Pſchedęyda naſcheho ſerbſkeho lutherſkeho knihowneho towarſtwa, knješ ſarač rječęř ſakub podawa roſprawu wo naſchim towarſtwje. Najprjedy ſpomina ſo w luboſeęi na naſcheho Smiſcha, kotryę je teę naſche knihowne towarſtvo k žiwjenju ſbudęil. Snutę dęak ſo jemu do rowa praji. A naſch žly ſerbſki lud runje w tych dnjach želnije ſaplakuje pſchi rowje naſcheho lubeho wötčünza, hdyę je ſo lęto minęlo, ſo Böh jeho wotwola ſ jeho ſwęerneho a njeſpřözniweho ſtutkowanja ſa jeho ſerbſki lud, kotryę ſ horzej luboſeęu lubowaſche. Poſledni bibliſki puęznik je hiſeęe roſdęelowal pſchi Draędęanſkim ſerbſkim kemſchenju 2. adventa — a ſo tehdom wutrobnje wjekeleſche na lętuſche jubeliſke ſerbſke kemſchenje. Böh bę hinač wotmyſlił a wön ſwjecęi ſwoje Boęe ſluęby we tamnej węcęnoſeęi. Na jeho meſto je jako pſchedęyda knihowneho towarſtwa naſch drohi ſerbſki wödęęř ſarač ſakub ſtupil. Meſto-pſchedęyda je ſarač Gölč w Budyſchintu, połladnik kaplan Sarjent a piſmowjedęęř ſarač Rſchijan w Hodęiju. Doleę ſo pödla puęznika knihow wudalo njeje, nimaja ſobuſtawy na lęto 1898 pſchmoſchlow ſaplacęicę. Puęznik ſa nich na lęto 1898 bu wot njemjenowaneho pſhecęela towarſtwa ſaplacęeny. Na nowe lęto doſtanu ſobuſtawy rjane knihi wot knjeſa ſararja Waktarja we Wöſlinku ſpięane, kotreę ſu hięo cęiſeęane a ſo w prawym cęaſu roſnoſcha.

Nęſchto po jubileju ſnutſkowneho miſionſtwa mješ Eſerbami:

wo roſtęczenju wo „ſałoženju ſaęydenja diaconuſy.“

(Woſęacęowanie a ſkőncęenje.)

A: Seli ſo žane ſbytkne danje hotowe njeſu, to hinač möžno njebudęe — a tola 1. a 2. njetrjebamy, hdyę druge žörla bohacęe ſo žörla — to pak mamy wocęakowacę. Słowna węc woſtanje, ſo ſami my ſwobodne dawki luboſeęe ſebi nakladęemy.

B: Kač chęeſch to cęinicę?

A: Saſo jara jednorje: ty kőzdy dęeń 1 nowy pjenjeęř na boč woſmjęeſch, abo hdyę to tebi ſo njelubi, kőzdy tydęeń 7 abo mojedla 5 abo 2 a daſch tute pjenjeęři dęę a dęę bęęcęę do domjazeje abo žyrkwinskeje kolekty abo do žyrkwinskeje „ſchlicęki“, ſchto meńiſch ty, kaęta ręła dęrbi naſtačę ſ tutych wſchęcch krjepcow, hdyę jenoę 500 ſobuſtawow woſady po tym cęinja?

B: Wulkotna myſł, jenoę ſo dżiwam, ſo na nju hiſeęe ženje pſchichol njeſkim. Męj dęak ſa nju, to njedęrbisč mi dwöjzy prajicę. Nętk jaęny puę wödęu a wſchitke dwęly cęeknu — tola jene praſchenje hiſeęe mi dowol: njebudęe ſwonkowne miſionſtvo pſcheſ to cęępječę, ſa kotreę w naſchej woſadęe dęaka hödna žiwa myſł knježi.

A: Prawje, ſo to pſchſpomniſch, ale k tajtemu wobmyſlenju žana pſchicęina njeje. Sow placęi Knješowe ſłowo Math. 23, 23: To dęrbjalo ſo cęinicę a to druge njewoſtajicę.

B: Sa roſumju, to je ta prawa ſaęada. Kač möhł teę ſchto prajicę, ſo cęi pohanjö k jeho wutrobje blięe ſteja, hač cęi khori a cęęrpjazy ſobubratięa a kotry, w blięejej ſuſodnej hęcęe, w ſamſnej węy, w tej ſamej woſadęe. S najwyſchich möžemy prajicę: wobej ſtejitej mi bliſko a ſtej mojeje pomoży a luboſeęe runje tač potrzebnej. — Na mni njebudęe pobrachowacę, — a ja ſo hięo w duchu wjekełu na tön wökomit, w kotrymę te rjane wotmyſlenje pod žiwym dęęelbracęom — kaę ſo nadęiju, ſo do ſtutka ſtaji. Kač budęe potom nowy duch pſcheſ naſchu woſadu ſradowacę a wſchitke ſtawy twjerdscho ſjenocęicę w ſluęazej luboſeęi, w radoſeęi na pomhanju, kač nękotre dęakne pohladanje přözu diaconuſy ſaplacęicę, kač nękotry rt ju žohnowacę! — Tola ſchto ręcęu, ja cęinju jačö by wona hięo mješ nami ſtutkowała. —

A: Sa ſo nutrnje wjekełu, ſo moje ſłowa tajku khmanu rolu ſu pola tebe namaſale, hdyę tebe tač ſahorjeneho ręcęeę ſluęchu, tač polneho dowęerjenja do pſchichoda hladacę wödęu. — A woprawdęe: teę ja dęęlu twöju dowęru. Moja khrobloęę hiſeęe kuſł dale dęe, to nochęyl pſchi tej ſkladnoſeęi tebi ſamjeleęcęę: Ty wſchak teę węcę, kač druhdy ſcheſeęijan abo ſcheſeęijanka, tu khwalobnu myſł ma a teę wuwjedęe, w ſwojim teſtamencęe wjetſchi kapital 100 abo 1000 abo wjazy hrivoow poſtajicę ſa dobre, ſmilne wotpohladny. — Budat je jedyn ſ tajſch, kőzdemu mješ nami ſnaty — a tajſch, kię ſu žohnowani ſ cęaęnymi kublami, ale ſnano niz ſ dęęcęimi, mamy tola teę mješ nami, hdyę ſu teę žadni, — ty hięo hudaſch, ſchto ja meńju — kač duſchne by bylo, hdy bychmy raſ w nowinach cęitali: N. N. ſ B. . . woſady je 1000 hr. poſtajił ſa ſtutk woſadneho hladanja khorych abo ſa ſnutſkowne miſionſtvo ſwojeje woſady — kaęti pomnit, drohotniſchi a wobſtajniſchi hač marmorowy by ſebi ſ tym ſam ſtajił we wutrobach dęakowneje woſady! Potom njeby ſamo njemöžno bylo, teho abo tamneho khoreho k wotkhorjenju do kupjelow pöſkacę. To pak je jenoę tajka naſhwilna myſlicęka, kotruę ta dobra węc w mojej wutrobje wubudęi. Přenja praktiſka krocęel nętko je, ſo moje dla wubjert do žiwjenja ſwolamy, kię połladnięu ſałoži.

B: Tač wjele hač w mojej moży ſteji, chęu cęinicę. Do přędka na ſtutk, to dęrbi nętk naſche heęlo ręcęe w Boęim mjenje! N. w B.

Pſchſpomnjenje redaktora: My dobru myſł ſpięacęela, kię je nam naſtawł pſchpöſklat, rad pſchpöſnamamy, ale dęrbimy tola wuſnacę, ſo teę naſchi Eſerbja tač krotko njewidęa, ſo njebychu radſcho diaconuſy w ſwojich woſadach wohladali, ale ta węc ſo tola praktiſzy tač löhko njepſchewjedęe a žyrkwinske pſchedſtejerſtvo, kotreę mełö tu węc wuwjeęcę, dęrbi tola pjenjeęny, ſa pſchichod rukowazy podložł w rukach meęcę. My proſymy wo dalſche nahladny k roſpominanju!

Nęſchto k roſpominanju.

Snadne durje pſcheęo wotewrene ſteja, ale Boęi wotpohlad njeje, ludęi ſ nimi nuts cęericę.

Daliſche dobrowolne dary ſa wbohe armeniſke ſyrotly:

N. N. w Grodęiſchęęu 1 hr.

W mjenje wobohich ſyrotow praji wutrobny dęak

Gölč, redaktor.

„Bomhaj Böh“ njeje jenoę pola knješow duchownych, ale teę **we wſchęcch pſchedawarńjach „Eſerb. Nowin“** na wſach a w Budyſchinje doſtač. **Na ſchtwörecę lęta placęi wön 40 np., jenotliwe cęiſla ſo po 4 np. pſchedawaju.**